

6.4x9.15	1	עמוד 13	הארץ - כותרת	04/02/2018	62155420-5
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

מכתבים למערכת הארץ

ציונות כזו או כזו

בתגובה על "גנבי הציונות" מאת עוזי ברעם ("הארץ", 30.1)

עוזי ברעם חולק על דרכה של הממשלה הנוכחית. הוא רואה רק שחורות בתמיכת נשיא ארה"ב בישראל. בין היתר הוא קובע: "היתה רק ציונות אחת, ואף שהיו לה וריאנטים היא לא היתה משיחית. הציונות של הרצל, של חיים ויצמן, של דוד בן-גוריון ואפילו של ז'בוטינסקי היתה מדינית". את הציונות המדינית, שכולם כביכול היו שותפים לה, מעמיד ברעם לעומת "הציונות הימנית של היום".

מותר ואולי צריך להתנגד למהלכי ממשלת נתניהו, אך אסור לשנות את ההיסטוריה. מעולם לא היתה רק ציונות אחת. נכון שכל הציונים שאי-פולחניי לאומית בארץ ישראל. אך על הדרך להגשמת התחייה הלאומית היו מאבקים מרים, פילוגים כואבים בתוך המחנה ובין המחנות, וגם הסגרת יריבים לשלטון המנדט.

היתה הציונות המדינית של הרצל ונורדאן, שהיתה מוכנה להגיע עד לאוגנדה כדי להבטיח

ריכוז טריטוריאלי. היתה הציונות של "ציוני ציון" בראשות אוסישקין, שהכריעה נגד אוגנדה. היתה "הציונות הרוחנית" של אחד העם, שהתנגד לציונות המדינית. היתה "הציונות הסוציאליסטית" מבית מדרשם של בורוכוב וסיי-קין – אשר בה היו לפחות שלוש מגמות שונות ולעתים סותרות: פועלי ציון (שהטיפו למלחמת מעמדות), מול הפועל הצעיר ואחר כך השומר הצעיר. מול מגמות של הציונות הסוציאליסטיות עמדה הציונות הכללית והרוויזיוניסטית בראשות ז'בוטינסקי, שהיתה בעד ליברליזם כלכלי והתנגדה לציונות הסוציאליסטית ולמלחמת מעמדות בארץ ישראל. יחד עם כל אלה פעלה הציונות הדתית הלאומית החשובה.

הציונות הסוציאליסטית ניהלה את חיי היישוב ואחר כך את המדינה החל משנת 1935 ועד לשנת 1977. רבים וטובים חשבו אז כי שלטון מפא"י "גנב" את הציונות. לא כל מה שהיה, היה נפלא. ולא כל מה שקורה היום הוא אסון.

יופי שובל, ירושלים